

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ (9/6/2013)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Πράξ. ιστ', 16 – 34. Ευαγγέλιο: Ιωάν. θ', 1 – 38

Να πιστεύουμε στα θαύματα:

Το σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, αγαπητοί μου, μάς μεταφέρει στην Μακεδονία, εκεί από όπου ο Απόστολος Παύλος ξεκίνησε την 2^η Ιεραποστολική του περιοδεία, φέροντας το μήνυμα του Ευαγγελίου, για πρώτη φορά, στο Ευρωπαϊκό έδαφος. Οι Πράξεις των Αποστόλων διηγούνται τις περιπέτειες που έζησε ο Παύλος στους Φιλίππους, την σημερινή Καβάλα, όπου δημιούργησε την πρώτη Εκκλησιαστική κοινότητα στην Ελλάδα. Μάς μιλούν για την βάπτισμα της Λυδίας και της οικογένειάς της, που προκάλεσε την μήνη του διαβόλου και του οργάνου του, μίας δαιμονισμένης γυναίκας, η οποία κατήγγειλε τον Παύλο στους άρχοντες της περιοχής, ότι εισάγει συνήθειες που δεν επιτρέπονται σε Ρωμαίους πολίτες! Ο Παύλος θεράπευσε την γυναίκα από το δαιμόνιο, αλλά οι διώκτες του τον συνέλαβαν και τον έκλεισαν στην φυλακή, μαζί με τον μαθητή του Σίλα. Μία ακόμη θαυματουργική επέμβαση του Χριστού συνέβη την νύκτα και οι Απόστολοι Του απελευθερώθηκαν, με αποτέλεσμα ο σοκαρισμένος δεσμοφύλακας να πιστέψει στον αληθινό Θεό και όλη η οικογένειά του να δεχθεί το Βάπτισμα του Ιησού Χριστού.

Οι δύο αυτές θαυματουργικές επεμβάσεις του Χριστού, διά του Αποστόλου Παύλου, μάς δίνουν την αφορμή να αναφερθούμε στην σημασία των θαυμάτων και στη θέση τους στη διδασκαλία της Εκκλησίας. Είναι γνωστό ότι στην εποχή μας τα θαύματα είτε γίνονται αντικείμενο αβίαστης αποδοχής από τους πιστούς, είτε δέχονται σφοδρή κριτική και αμφισβήτηση από εκείνους που αρνούνται να συζητήσουν καν το ενδεχόμενο υπέρλογης και υπερφυσικής παρέμβασης στα φυσικά και νομοτελειακά δεδομένα. Κατηγορούν, μάλιστα την Εκκλησία ότι χρησιμοποιεί τη «θαυματολογία» για να διεγείρει και να συγκρατεί το αίσθημα της πίστεως του απλού λαού.

Είναι αλήθεια πως απαιτείται τόλμη για να πει κανείς σήμερα ότι πιστεύει και αποδέχεται τα θαύματα. Ζούμε στην εποχή των μεγάλων και υψηλών κατακτήσεων και επιτευγμάτων, που έχουν δώσει στον άνθρωπο την ψευδαίσθηση ότι αυτός είναι πια ο Θεός επί γης, ικανός να ορίζει τα του παρόντος και του μέλλοντός του, στηριγμένος αποκλειστικά και μόνο στις δικές του «απεριόριστες» δυνάμεις και τα επιτεύγματά του.

Μπροστά σ' αυτή την πραγματικότητα, το να μιλήσει κανείς για την παρουσία του θαύματος στη ζωή μας και την υπέρλογη και υπερφυσική επέμβαση του Θεού, μοιάζει πέρα για πέρα ουτοπικό και παραμυθένιο. Είναι, όμως;

Αν θελήσει κανείς να ερμηνεύσει το θαύμα με τη δύναμη της λογικής του ή με τους κανόνες που διέπουν τα φυσικά δεδομένα, θα σηκώσει τα χέρια ψηλά, αδύναμος να ερμηνεύσει και να κατανοήσει το υπέρλογο. Αν θελήσει να κατανοήσει με τον επιστημονικό λόγο το πώς ένας καρκινοπαθής, στο τελικό στάδιο, έγινε καλά εν μια νυκτί ή πώς ένας ανάπηρος κατάφερε να περπατήσει και πάλι ή ένας τυφλός να δει το φως του, ασφαλώς θα οδηγηθεί σε αδιέξοδο και από εκεί στην αμφισβήτηση και στην απιστία.

Η μόνη προϋπόθεση για την αποδοχή και υιοθέτηση του θαύματος είναι η πίστη, που τοποθετεί, πάνω από τα ανθρώπινα δεδομένα, τη Θεϊκή δύναμη και εξουσία επί ζώντων και νεκρών, επί της λογικής και αλόγου φύσεως. Άρα, η θαυματουργική επέμβαση του Θεού δε μπορεί και δεν πρέπει να θεωρείται παραβίαση των φυσικών νόμων, αφού ο Θεός ενεργεί υπεράνω της φύσεως, υπέρκειται της φυσικής νομοτέλειας, ως ο δημιουργός και κυρίαρχος αυτής. Όταν κανείς πιστεύει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο μόνος αληθινός Θεός, Αναστάς, μάλιστα, εκ των νεκρών, τότε κάθε θαύμα γίνεται γι' αυτόν απλή υπόθεση, αφού *τα αδύνατα παρά ανθρώποις, δυνατά παρά τω Θεώ εστίν*¹. Ο Θεός, όμως, ενεργεί θαυματουργικά όχι για να προκαλέσει την πίστη, αλλά μόνο όταν υπάρχει η ζωντανή, ενεργός και καρδιακή πίστη, που ερμηνεύεται ως απόλυτη εμπιστοσύνη στο θέλημά Του. Και αυτό εξάγεται από την ίδια την επί γης πορεία και δραστηριότητα του Θεανθρώπου που, όταν θαυματουργούσε, έσπευδε να επαινέσει την πίστη των ανθρώπων που προκαλούσε την θαυματουργική, αγαπητική Του επέμβαση.

Αλλά, εμείς οι άνθρωποι όταν μιλούμε για θαύματα, τα ταυτίζουμε, συνήθως, με εντυπωσιακές ιάσεις και θεραπείες. Μήπως, όμως, αδελφοί μου, θαύμα δεν είναι η ίδια η ζωή, όπως μάς την παρέδωσε ο Θεός, κι όχι όπως την καταντήσαμε εμείς; Μήπως θαύμα δεν είναι η παραχώρηση σε εμάς του δικαιώματος να γινόμαστε συνδημιουργοί στη δημιουργία φέρνοντας στη ζωή νέες υπάρξεις; Μήπως θαύμα δεν είναι η θαυμαστή νομοτέλεια που επικρατεί στη φύση και εξασφαλίζει τη φυσική και ομαλή μετεξέλιξη των όντων, ενώ διατηρεί εκπληκτική αρμονία στο περιβάλλον; Μήπως θαύμα δεν είναι η κάθε μέρα που ανατέλλει, ως δώρο του Θεού, για να γίνουμε καλύτεροι, επεικέστεροι προς τους άλλους, να Τον πλησιάσουμε και να Του μοιάσουμε, έχοντας επίγνωση της μηδαμινότητάς μας;

Η πίστη στην, με θαυματουργικό τρόπο, επέμβαση του Θεού στη ζωή μας είναι και πρέπει να είναι υπόθεση απλή και καθημερινή στην

¹ Λουκ. 18,27

πορεία της Εκκλησίας. Θαύματα γίνονται παντού και πάντα, αρκεί να έχουμε τα μάτια της ψυχής ανοικτά για να τα δούμε και τον εγωισμό μας θαμμένο για να τα αποδεχθούμε. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.